

troer jeg, at Loven i det Hele kan være ret brugbar, og de fleste Landmænd, jeg har talt med her i Thinget, have været af samme Mening.

Nørgaard: Jeg erkjender, at der længe har været Trang tilføede til en Lov angaaende det her omhandlede Forhold, og jeg finder ogsaa adskillige Bestemmelser i denne Lov, som ere meget brugbare, og som jeg erkjender at være et stort Fremskridt; navnlig finder jeg, at den Bestemmelse i § 8, som omhandler Erstatningen til Gierne, er meget billig i Sammenligning med Bestemmelsen i Forordningen af 28de November 1806, som ikke indrømmede nogen Erstatning, naar det Offentlige fordrer Creaturer dræbte. Derimod kan jeg ikke nægte, at der i flere andre Paragrapher i Lovforslaget er Bestemmelser, som det efter min Mening er meget betænkeligt at gaae ind paa. Der er saaledes i § 6 givet Politimesteren en stor Myndighed med Hensyn til Bedømmelsen af disse Sygdomme, ja, der er endog lagt en saa stor Myndighed i Politimesterens Haand, at han endog blot paa hvad man kan kalde Forordning kan træffe Foranstaltninger, ja endog iværksætte reent uheldige Foranstaltninger, uden at Gierne ere istand til efter dette Forslag at kunne værges sig derimod. Dette forekommer mig at være noget Betænkeligt, naar man ser hen til, at Politimesteren jo ikke i Reglen kjen- der Noget til Kreaturerne Sygdomme, og dog er der i § 7 Bestemmelser, som sætte ham istand til paa vedkommende Giers Beføstning at gjen- nemføre selv de urimeligste Planer, som han saaledes, muligt endog efter en blot Formodning, har iværksat. Forøvrigt er der ogsaa andre Bestemmelser i denne Lov, hvortil jeg kunde have en Deel at indvende, men jeg skal

indskrænke mig til at omtale nogle faa Bestem- melser. Der er saaledes, som ogsaa den fore- gaaende ærede Taler har omtalt, en Bestemmelse i § 10, som omhandler de mindre farlige Syg- domme. Det hedder nemlig i denne Paragraph, at „foruden de Sygdomme hos Huusdyrene, som ifølge det Forestaaende ere Gjenstand for det Offentliges særlige Forsorg, skal deite tillige føre Tilsyn med andre smittomme Sygdomme blandt Heste“. Til saadanne mindre farlige Sygdomme kan man jo altsaa henregne ganske almindelige Kropstilsælde. Nu siges der frem- deles i samme Paragraph: „Til den Ende skal enhver Gier af en Hest, der er bleven an- greben af saadanne Sygdomme, derom gjøres Anmeldelse til Politimesteren“; men jeg anseer det for at være meget betænkeligt, naar f. Ex. en Politimester boer en 4 a 6 Mile borte, at Gieren af en Hest, som er heftig angreben af Sygdom, da skal være tvungen til at gjøre Anmeldelse til Politimesteren istedetfor at søge en kyndig Mand for at faae Dyret cureret; jeg troer, at det er velberettiget at kalde det en uheldig Bestemmelse, saaledes at tvinge det syge Dyr's Gier til at spilde Tiden med at hen- vende sig til en ukyndig Mand, istedetfor at henvende sig til en kyndig Mand for at faae Dyret reddet; ja, der er endog i For- slaget givet Politimesteren Myndighed til at bestemme, hvem der skal udføre Curen, og det maa dog vist indrømmes, at Billighed i høi Grad taler for, at det bør være overladt til Gieren selv at vælge, hvilken Mand der efter hans Erfaring er bedst skikket til at curere det syge Dyr. Og foruden denne Myndighed, som Politimesteren saaledes kan udøve, kan han tillige efter § 13 paalægge Gieren Mulet, naar han ikke uden videre opfylder disse hans Be- sultinger, selv om de end ere nok saa urimelige.